

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Tilu

Kebon Anggur Beureum

Jeff Pippenger

2025-12-03

Urang mungkas artikel saméméhna ku patalékan kieu, “Kalayan konsép-konsép ieu geus ditetepkeun, patalékanana bisa ditepikeun: kumaha carana nepi ka dina 9/11 kitab Yoél jadi pesen anu ku Petrus diidentifikasi dina poé Pentakosta?”

Petrus keur netelakeun yén nubuat Yoél keur digenepan dina poé Pentekosta, nyaéta hiji titik waktu anu nandaan ahirna usum Pentekosta. Dina usum Pentekosta aya hiji manifestasi Roh Suci dina awalna, tuluy aya manifestasi Roh Suci anu leuwih agung dina ahirna. Ku iman, bari ngartos yén boh Alkitab boh Roh Nubuat nerapkeun Yoél kana mangsa hujan panungtungan, urang bisa nyaho yén kitab Yoél jadi bebeneran kiwari dina 9/11; sarta yén unggal unsur dina éta kitab bakal nyarita langsung ngeunaan sajarah nubuat anu dimimitian dina 9/11 terus nepi ka, sarta ngawengku, tujuh bala panungtungan, anu ku Yoél diidentifikasi minangka “poé PANGERAN.”

Sakumaha ditipologikeun ku 1888, dina 9/11, penyajian amanat Laodikia jadi bebeneran ujian anu ayeuna. Yesaya ngetipologikeun eta amanat anu sarua dina pasal lima puluh dalapan ku sora tarompet anu nembongkeun ka umat Allah palanggaran-palanggaranana. “Poé” nalika Yesaya mimiti ngagentoskeun sorana kawas tarompet teh nya eta poé anu sarua nalika anjeunna ngalagukeun pupujian ngeunaan kebon anggur.

Dina éta maranéh kudu ngawih ka dirina, “Hiji kebon anggur anu ngahasilkeun anggur beureum. Kami, PANGERAN, anu ngajaga éta; unggal waktu Kami bakal nyiramanana; supaya ulah aya anu ngaruksak éta, Kami bakal ngajagana peuting jeung beurang. Amarah teu aya dina Kami; saha anu rék nyanghareupan Kami ku rungkun cucuk jeung rungkun duri dina peperangan? Kami bakal nembus éta, Kami bakal ngaduruk éta sakaligus. Atawa hayu manéhna nyekel kakawasaan Kami, supaya manéhna meunang karapihan jeung Kami; enya, manéhna bakal meunang karapihan jeung Kami. Mantenna bakal ngabalukarkeun jalma-jalma anu asalna ti Yakub ngakar; Israil bakal mekar jeung tumuwuh, sarta ngeusian beungeut dunya ku buah.” Yesaya 27:2–6.

Israél rohani modérn “bakal mekar jeung nguncup, sarta ngeusian beungeut dunya ku buah” salila mangsa hujan panungtungan, sabab hujan mimiti nyababkeun tutuwuhan nguncup jeung mekar, jeung hujan panungtungan ngahasilkeun buah. Nalika gedong-gedong New York rubuh dina 9/11, malaikat anu kawasa tina Wahyu dalapan welas turun, sarta hujan panungtungan mimiti nyiprat. Dina waktu éta, para pangawal Allah kudu niup tarompét ka gereja Laodikia. Amanat Yesaya anu nandaan dosa-dosa umat Allah ogé mangrupa lagu kebon anggur beureum. Bab kahiji Yoél nya éta amanat éta pisan.

Kecap PANGERAN anu sumping ka Yoél putra Pétuél.

Darengekeun ieu, heh jalma-jalma kolot, jeung déngékeun, sakumna pangeusi ieu nagri. Naha ieu kungsi kajadian dina jaman maraneh, atawa malah dina jaman karuhun maraneh? Caritakeun ieu ka anak-anak maraneh, sarta anak-anak maraneh sina nyaritakeun ka anak-anak maranéhna, jeung anak-anak maranéhna ka generasi nu séjén deui.

Anu ditinggalkeun ku hileud palmer geus didahar ku walang; jeung anu ditinggalkeun ku walang geus didahar ku hileud canker; jeung anu ditinggalkeun ku hileud canker geus didahar ku hileud caterpillar.

Hudang, eh maranéh anu mabok, sarta ceurik; jeung lolong, eh sakabéh anu nginum anggur, ku sabab anggur anyar; sabab éta geus dipupus tina sungut aranjeun.

Hiji bangsa geus narajang ka tanah Kami, kuat, jeung taya kaitungna, huntuna téh huntu singa, sarta boga huntu geraham kawas singa gedé. Eta geus ngajadikeun tangkal anggur Kami jadi ruksak, jeung ngulitan tangkal ara Kami; geus dijadikeunana bulistir pisan, tuluy dialungkeun; dahan-dahanna jadi bodas. Ngaduhduklah kawas parawan anu make karung pikeun salakina dina mangsa ngorana. Kurban kadaharan jeung kurban inuman geus dipiceun ti Bait PANGERAN; para imam, palayan PANGERAN, marilu. Ladang geus musna, tanah milu nalangsa; sabab gandum geus musna, anggur anyar geus garing, minyak geus leungiteun kakuatan.

Sing era wirang, he para patani; gegeroa, he para nu ngurus kebon anggur, ku sabab gandum jeung sa'ir; sabab panén di tegal geus musna. Tangkal anggur geus garing, jeung tangkal ara layu; tangkal dalima, tangkal korma ogé, jeung tangkal apel, malah sakabéh tangkal di tegal, geus marurag; sabab kabagjaan geus marurag tina anak-anak manusa.

Maraneh maneh, jeung ngadu'a, eh para imam; ngagero tarik, eh para palayan altar; maraneh daratang, ngagolér sapeuting dina lawon karung, eh para palayan Allah Kami; sabab kurban kadaharan jeung kurban inuman geus ditahan ti Bait Allah maraneh. Sucikeun hiji puasa, bejakeun hiji pasamuhan raya anu khidmat, kumpulkeun para kokolot jeung sakumna pangeusi nagri ka jero Bait PANGERAN Allah maraneh, tuluy sasambat ka PANGERAN, “Aduh ku éta poe! sabab poe PANGERAN geus deukeut, sarta éta bakal datang saperti karuksakan ti Nu Mahakawasa.” Naha lain kadaharan geus dipupus di hareupeun panon urang, enya, kabungahan jeung suka cita ti Bait Allah urang? Siki geus buruk handapeun bongkah-bongkah taneuhna, lumbung-lumbung geus jadi taya eusina, gudang-gudang geus diburak-barik; sabab gandum geus layu. Kumaha sasatoan ngarintih! Kawanan sapi kabingung, sabab maranehna euweuh jukut pangangon; enya, rombongan domba ogé geus ditumpes.

Nun Gusti, ka Anjeun abdi sasambat; sabab seuneu parantos ngalalap jukut-jukutan di gurun keusik, sarta seuneu hurung parantos ngaduruk sakumna tatangkalan di tegal. Sasatoan di tegal oge sasambat ka Anjeun; sabab walungan-walungan cai parantos saat, sarta seuneu parantos ngalalap jukut-jukutan di gurun keusik. Joel 1:1–20.

Bab kahiji tina Yoél nuju nyangkem karuksakan kebon anggur Allah. Yesaya netepkeun “poé éta” minangka poé nalika hujan ahir mimiti turun, sabab dina poé éta pepelakan mimiti mekar jeung ngaluarkeun pucuk. Kanyataan yén Yesaya ngabejaan ka urang yén umat Allah bakal “ngakar,” “mekar jeung ngaluarkeun pucuk,” sarta ngeusian bumi ku “buah,” téh ngagambarkeun sajarah

progresif nu ngaliwatan tilu léngkah. Hiji pepelakan “ngakar” dina taneuh. Ku kituna, “ngakar” hartina nangtung dina taneuh, nyaéta lanté dasar atawa pondasi. Jalma-jalma anu “kaluar ti Yakub” “ngakar,” tuluy maranéhna disebut “Israel.” Jalma-jalma anu kaluar tina pangalaman Laodikia tuluy disebut Filadelfia, sanajan pikeun ngajaga éta pangalaman diperlukeun kameunangan dina hiji prosés pangujian anu puncakna nepi ka hukum Minggu.

Hubungan nubuat antara Yakub, (si pangaganti) jeung Israil, (nu meunang) nandakeun yén dina 9/11 jalma-jalma anu “ngakar” ku cara mulang ka dasar-dasar, di dinya jeung harita asup kana hiji hubungan perjangjian. Sacara nubuat, robahna ngaran téh mangrupikeun lambang hiji perjangjian, sakumaha kagambarkeun dina Abram jadi Abraham, Sarai jadi Sarah, Yakub jadi Israil, jeung nu séjénna. Dina éta ayat, jalma-jalma anu mulang ka bebeneran-bebeneran dasar baheula dina 9/11 asup kana hiji hubungan perjangjian nalika hujan mimiti ngahasilkeun kembang jeung pucuk. Dina hukum Minggu, sakuliah dunya bakal pinuh ku “buah” sabab harita hujan téh dituang tanpa ukuran.

Yesaya kedah satuju jeung Yesaya, sarta tangtu jeung sakumna nabi séjénna, nanging Yesaya kudu ngangkat sorana lir tarompet sarta némbongkeun ka Advent Hari Katujuh Laodikea dosa-dosana dina konteks kidung ngeunaan kebon anggur. Kidung éta ditembangkeun ku Yesus dina misil ngeunaan kebon anggur. Kebon anggur éta nyababkeun Anjeunna ceurik nalika Anjeunna, pikeun panungtungan kalina saméméh salib, neutep ka luhur Yerusalem; bari terang yén Israil baheula geus ngahontal tungtung mangsa pacobaan maranéhna sarta keur diliwatan minangka umat pasatujuan Allah. Dina waktu anu sami, Kristus keur asup kana hiji pasatujuan jeung hiji umat anu bakal ngahasilkeun buah-buah anu pantes ti kebon anggur Allah. Boh carita kebon anggur ngeunaan Yosua di awal boh ngeunaan Yesus di ahir, jalma-jalma anu jadi umat pasatujuan anyar éta ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu.

Kristus nyarioskeun ngeunaan nubuat kebon anggur Yesaya, kitu deui Sister White.

“Ibarat kebon anggur téh lain ngan ukur dilarapkeun ka bangsa Yahudi waé. Éta ngandung pangajaran keur urang. Garéja dina ieu generasi geus dipaparin ku Allah hak-hak istimewa jeung berkah-berkah anu agung, sarta Mantenna ngarepkeun hasil anu saimbang.” Christ’s Object Lessons, 296.

Mangrupa hal anu méré pangajaran lamun maca éta petikan anu ngantunkeun kana pernyataan panungtungan tina Roh Nubuat.

“Bab 23—Kebon Anggur Gusti”

“Bangsa Yahudi”

“Pasemon ngeunaan dua anak dituturkeun ku pasemon ngeunaan kebon anggur. Dina pasemon anu kahiji, Kristus parantos ngébréhkeun ka guru-guru bangsa Yahudi pentingna taat. Dina pasemon anu kadua, Anjeunna nunjuk kana berkah-berkah anu limpah anu parantos dipaparinkeun ka Israél, sarta dina éta Anjeunna némbongkeun hak Allah kana kataatan maranéhna. Anjeunna ngébréhkeun ka maranéhna kamulyaan tujuan Allah, anu ku jalan taat maranéhna tiasa ngalaksanakeunana. Ku nyingkabkeun tirai ti mangsa nu bakal datang,

Anjeunna némbongkeun kumaha, ku kagagalan ngalaksanakeun tujuan-Na, sakumna bangsa éta kaleungitan berkah-Na, sarta ngadatangkeun karuksakan kana dirina sorangan.

“‘Aya hiji juragan tanah,’ saur Kristus, ‘anu melak hiji kebon anggur, tuluy dipageran ngurilinganana, jeung digali tempat pamérés anggur di jerona, sarta diwangun munara, tuluy diséwakeun ka para patani, teras angkat ka nagri anu jauh.’”

Hiji pedaran ngeunaan ieu kebon anggur dipasihkeun ku nabi Yesaya: “Ayeuna Kami rek nganyanyikeun ka nu dipikanyaah ku Kami hiji pupujian ngeunaan kebon anggur-Na. Nu dipikanyaah ku Kami gaduh hiji kebon anggur di hiji pasir anu kacida suburna; sarta Anjeunna ngurilingan éta ku pager, sarta miceun batu-batu tina dinya, sarta melakna ku tangkal anggur pilihan, sarta ngadegkeun munara di tengahna, sarta ogé ngadamel panggilingan anggur di jerona; sarta Anjeunna ngarepkeun supaya éta ngahasilkeun buah anggur.” Yesaya 5:1, 2.

“Patani milih sabidang taneuh ti gurun; anjeunna mageran, ngabersihan, jeung ngolahna, tuluy melakna ku tangkal anggur pilihan, bari ngarep-ngarep panén anu loba. Kana ieu sabidang taneuh, ku kaunggulan batan tanah liar anu teu dipiara, anjeunna ngarepkeun yén éta bakal ngahormatkeun anjeunna ku némbongkeun hasil tina pangreksana jeung kapeurihna dina ngolah éta. Kitu deui Allah parantos milih hiji umat ti dunya pikeun dilatih jeung dididik ku Kristus. Nabi nyarios, ‘Kebon anggur PANGERAN semesta alam teh nya eta kulawarga Israil, jeung jelema-jelema Yuda teh pepelakan-Na anu dipikaresep.’ Yesaya 5:7. Ka ieu umat Allah parantos maparin hak-hak istimewa anu agung, ngaberkahan maranéhna kalawan kacida lobana tina kahadéan-Na anu limpah. Anjeunna ngarepkeun sangkan maranéhna ngahormat ka Anjeunna ku ngahasilkeun buah. Maranéhna kudu nembongkeun prinsip-prinsip Karajaan-Na. Di tengah dunya anu geus ragrag jeung jahat, maranéhna kudu ngawakilan tabiat Allah.”

“Salaku kebon anggur kagungan PANGERAN, maranéhna kuduna ngahasilkeun buah anu saréréa béda ti buah bangsa-bangsa kapir. Bangsa-bangsa panyembah brahala ieu geus nyerahkeun dirina kana ngalakonan kajahatan. Kalaliman jeung kajahatan, kasarakahan, panindesan, jeung lampah-lampah anu pangrusakna, dipigawé kalawan teu aya kakangan. Kalaliman, karuksakan budi, jeung kasangsaraan, nya éta buah tina tangkal anu ruksak. Sabalikna pisan, kitu kuduna buah anu dihasilkeun ku tangkal anggur tina pepelakan Allah.”

“Éta téh mangrupa kaistiméwaan bangsa Yahudi pikeun ngawakilan tabiat Allah sakumaha éta geus dinyatakeun ka Musa. Dina ngajawab doa Musa, ‘Témbongkeun ka abdi kamulyaan-Mantenan,’ PANGERAN ngajangjikeun, ‘Kami baris nganteurkeun sagala kahadéan Kami ngaliwat di payuneun maneh.’ Exodus 33:18, 19. ‘Saterusna PANGERAN ngaliwat di payuneun anjeunna, sarta ngumumkeun, PANGERAN, PANGERAN Allah, welas asih jeung murah kurnia, laun kana amarah, sarta limpah ku kahadéan jeung kayaktian, ngajaga welas asih pikeun rébuan, ngahampura kajahatan jeung palanggaran jeung dosa.’ Exodus 34:6, 7. Ieu téh buah anu dipikahayang ku Allah ti umat-Na. Dina kasucian tabiat maranéhna, dina kahirupan maranéhna anu suci, dina welas asih jeung kanyaah anu lemah lembut sarta karunya maranéhna, maranéhna kudu némbongkeun yén ‘hukum PANGERAN téh sampurna, mulangkeun jiwa.’ Psalm 19:7.”

“Ngaliwatan bangsa Yahudi, Allah miboga maksud pikeun maparin berkah anu beunghar ka sakumna bangsa. Ngaliwatan Israél, jalan kudu disadiakeun pikeun nyebarna cahaya-Na ka sakuliah dunya. Bangsa-bangsa di dunya, ku lantaran nuturkeun lampah-lampah anu ruksak, geus leungit pangaweruh ngeunaan Allah. Sanajan kitu, dina rahmat-Na Allah henteu mupus maranéhna tina ayana. Mantenna ngahaja mikeun ka maranéhna kasempetan pikeun wanoh ka Anjeunna ngaliwatan garéja-Na. Mantenna netepkeun yén prinsip-prinsip anu diwahyukeun ngaliwatan umat-Na kudu jadi sarana pikeun mulangkeun deui gambar moral Allah dina manusa.”

“Pikeun ngalaksanakeun ieu maksud Allah ngagero Ibrahim kaluar ti kulawargana anu nyembah brahala sarta maréntahkeun anjeunna supaya cicing di tanah Kanaan. ‘Kami baris ngajadikeun anjeun hiji bangsa anu gede,’ saur-Na, ‘jeung Kami baris ngaberkahan anjeun, sarta ngajadikeun ngaran anjeun agung; jeung anjeun bakal jadi berkah.’ Kajadian 12:2.

Turunan Abraham, Yakub jeung turunanana, dibawa turun ka Mesir supaya di tengah-tengah bangsa anu gedé jeung jahat éta maranéhna bisa nembongkeun prinsip-prinsip Karajaan Allah. Kasatiaan Yusuf jeung karya-na anu luar biasa dina nyalametkeun kahirupan sakumna rahayat Mesir mangrupikeun gambaran ngeunaan kahirupan Kristus. Musa jeung loba deui anu séjénna jadi saksi pikeun Allah.

Dina ngaluarkeun Israél ti Mesir, PANGERAN deuih nembongkeun kakawasaan-Na jeung welas asih-Na. Kalakuan-kalakuan-Na anu ajaib dina ngabébaskeun maranéhna tina pangbudakan jeung cara-Na ngurus maranéhna dina lalampahanana ngalangkungan padang gurun téh lain ngan pikeun kauntungan maranéhna wungkul. Ieu sadayana dimaksudkeun jadi palajaran anu katingali ku bangsa-bangsa sabudeureunana. PANGERAN ngébréhkeun diri-Na minangka Allah anu ngaleuwihan sagala kakawasaan jeung kaagungan manusa. Tanda-tanda jeung mujijat-mujijat anu dipigawe-Na pikeun umat-Na nembongkeun kakawasaan-Na kana alam sarta kana jalma-jalma anu pangagungna di antara nu nyembah alam. Allah ngaliwatan tanah Mesir anu sombong, sakumaha Anjeunna bakal ngaliwatan bumi dina poé-poé panungtungan. Kalawan seuneu jeung angin ribut, lini jeung pati, AKU ANU AGUNG nebus umat-Na. Anjeunna nyandak maranéhna kaluar ti tanah pangbudakan. Anjeunna mingpin maranéhna ngalangkungan “padang gurun anu gedé jeung pikasieuneun, anu pinuh ku oray-oray hurung, kalajengking, jeung halodo.” Deuteronomy 8:15. Anjeunna ngaluarkeun cai pikeun maranéhna tina “batu cadas nu pohara teuas,” sarta mere dahar ka maranéhna ku “gandum ti sawarga.” Psalm 78:24. “Sabab,” saur Musa, “bagian PANGERAN téh umat-Na; Yakub téh bagian warisan-Na. Anjeunna manggihan anjeunna di tanah gurun, jeung di padang tandus anu ngagorowok; Anjeunna nungtun anjeunna ngurilingan, Anjeunna ngajar anjeunna, Anjeunna ngajaga anjeunna saperti biji panon-Na. Saperti manuk garuda ngahudangkeun sayangna, ngapung-ngapung luhureun anak-anakna, ngamekarkeun jangjangna, nyokot maranéhna, ngagandong maranéhna dina jangjangna: kitu PANGERAN nyalira mingpin anjeunna, jeung teu aya allah asing babarengan jeung anjeunna.” Deuteronomy 32:9–12. Ku kituna Anjeunna mawa maranéhna ka diri-Na sorangan, sangkan maranéhna bisa cicing saolah-olah aya dina kalangkang Nu Maha Luhur.

Kristus nya éta pamingpin urang Israil dina pangumbaraan maranéhna di padang gurun. Kasamaran ku tihang mega beurang jeung tihang seuneu peuting, Anjeunna mingpin jeung nungtun maranéhna. Anjeunna ngajaga maranéhna tina bahaya-bahaya di padang gurun, Anjeunna mawa maranéhna asup ka tanah jangji, sarta di hareupeun sagala bangsa anu henteu ngaku ka Allah, Anjeunna netepkeun Israil minangka kagungan pilihan-Na sorangan, kebon anggur PANGERAN.

“Ka ieu bangsa dipercayakeun dawuhan-dawuhan Allah. Maranéhna dipageran ku parentah-parentah tina hukum-Na, nya éta prinsip-prinsip langgeng ngeunaan bebeneran, kadilan, jeung kasucian. Katuhuan kana prinsip-prinsip ieu kedah jadi panyalindungan maranéhna, sabab éta bakal nyalametkeun maranéhna tina ngancurkeun dirina sorangan ku lampah-lampah dosa. Jeung saperti munara di kebon anggur, Allah nempatkeun Bait-Na anu suci di tengah-tengah eta nagri.”

“Kristus téh pangajar maranéhna. Sakumaha Anjeunna kungsi nyarengan maranéhna di padang gurun, kitu kénéh Anjeunna bakal jadi guru jeung pamingpin maranéhna. Di Kemah Suci jeung Bait Allah kamulyaan-Na nyicingan shekinah anu suci di luhur korsi pangampura. Demi kapentingan maranéhna, Anjeunna terus-terusan nembongkeun kabeungharan asih jeung kasabaran-Na.

“Gusti mikahayang ngajadikeun umat-Na, Israél, jadi puji-pujian jeung kamulyaan. Sagala kaunggulan rohani parantos dipaparinkeun ka maranéhna. Gusti henteu nahan ti maranéhna naon-naon anu hadé pikeun ngabentuk tabiat anu bakal ngajadikeun maranéhna wawakil-Na.

“Pangupatiana maranéhna kana hukum Allah bakal ngajadikeun maranéhna kaajaiban kamakmuran di hareupeun bangsa-bangsa di dunya. Anjeunna anu sanggup maparin hikmat jeung kaparigelan dina sagala rupa pagawean anu ruwet bakal tetep jadi Guru maranéhna, sarta bakal ngamulyakeun jeung ngangkat darajat maranéhna ku jalan taat kana hukum-hukum-Na. Lamun maranéhna taat, maranéhna bakal dijaga tina panyakit-panyakit anu nyiksa bangsa-bangsa séjén, sarta bakal diberkahan ku kakuatan akal budi. Kamulyaan Allah, kaagungan jeung kakawasaan-Na, kudu dinyatakeun dina sakabéh kamakmuran maranéhna. Maranéhna kudu jadi hiji karajaan imam-imam jeung para pangeran. Allah nyadiakeun ka maranéhna unggal sarana sangkan jadi bangsa anu pangagungna di bumi.

“Ku Kristus, ngaliwatan Musa, geus dipidangkeun ka maranéhna kalawan kacida écésna maksud Allah, sarta geus dijentrekeun kalayan atra syarat-syarat kamakmuran maranéhna. ‘Anjeun teh umat anu suci ka PANGERAN Allah anjeun,’ saur Mantenna; ‘PANGERAN Allah anjeun geus milih anjeun supaya jadi umat anu dipiboga husus ku Mantenna, ngaleuwihan sakabéh bangsa anu aya di beungeut bumi.... Ku sabab eta, teranglah yen PANGERAN Allah anjeun, Anjeunna teh Allah, Allah anu satia, anu ngajaga perjangjian jeung welas asih ka maranéhna anu nyaah ka Mantenna jeung nurut kana parentah-parentah-Na nepi ka sarébu turunan.... Ku sabab eta, kudu maraneh ngajaga parentah-parentah, katetepan-katetepan, jeung hukum-hukum anu ku Kami diparentahkeun ka maraneh dina poe ieu, supaya dilakonan. Ku kituna bakal kajadian, lamun maraneh ngadengekeun hukum-hukum ieu, ngajaga, jeung ngalakonanana, yen PANGERAN Allah anjeun bakal ngajaga keur anjeun perjangjian jeung welas asih anu geus disumpahkeun-Na ka karuhun-karuhun anjeun; sarta

Anjeunna bakal mikanyaah ka anjeun, ngaberkahan anjeun, jeung ngalobaan anjeun; Anjeunna oge bakal ngaberkahan buah rahim anjeun, jeung hasil tanah anjeun, gandum anjeun, anggur anjeun, jeung minyak anjeun, panambahan sapi-sapi anjeun, jeung domba-domba anjeun, di tanah anu geus disumpahkeun-Na ka karuhun-karuhun anjeun pikeun dipaparinkeun ka anjeun. Maraneh bakal diberkahan ngaleuwihan sakabeh bangsa.... Jeung PANGERAN bakal ngajauhkeun sagala panyakit ti anjeun, sarta moal nimpakeun ka anjeun hiji-hiji ge panyakit jahat ti Mesir, anu ku anjeun dipikawanoh.’ Ulangan 7:6, 9, 11–15.

“Lamun maranéhna rék ngajaga parentah-parentah-Na, Allah jangji bakal maparin ka maranéhna gandum anu pangalusna, sarta ngaluarkeun madu tina batu cadas pikeun maranéhna. Ku umur anu panjang Anjeunna bakal nyugemakeun maranéhna, sarta nembongkeun kasalametan-Na ka maranéhna.

“Ku lantaran henteu taat ka Allah, Adam jeung Hawa geus kaleungitan Éden, sarta ku sabab dosa sakumna bumi jadi katutuk. Tapi lamun umat Allah nuturkeun parentah-Na, tanah maranéhna bakal dipulihkeun kana kasuburan jeung kaéndahan. Allah sorangan maparin pitunjuk ka maranéhna ngeunaan ngokolakeun taneuh, sarta maranéhna kudu gawé bareng jeung Mantenna dina pamulihan éta. Ku kituna sakuliah tanah, dina panguasaan Allah, bakal jadi palajaran anu katingali ngeunaan bebeneran rohani. Sakumaha dina kataatan kana hukum-hukum alam-Na bumi bakal ngahasilkeun kakayaanana, kitu deui dina kataatan kana hukum moral-Na hate jalma-jalma kudu ngagambarkeun sipat-sipat karakter-Na. Malah bangsa-bangsa kahirup ge bakal ngakuan kaunggulan jalma-jalma anu ngaladénan jeung nyembah ka Allah anu hirup.”

“‘Tenjo,’ saur Musa, ‘ka maréntahkeun ka maranéh aturan-aturan jeung putusan-putusan, sakumaha PANGERAN Allah abdi maréntahkeun ka abdi, supaya maranéh ngalakukeun kitu di tanah anu ku maranéh rék diasupan pikeun dipibanda. Ku sabab kitu, sing aranjeun ngajaga jeung ngalaksanakeunana; margi ieu téh hikmah aranjeun jeung pangarti aranjeun di payuneun bangsa-bangsa, anu bakal ngadangu sakabéh aturan ieu, tuluy nyarita, Tangtu bangsa anu agung ieu téh hiji umat anu wijaksana jeung ngarti. Sabab bangsa mana deui anu sakitu agungna, anu Allah-na sakitu caket ka maranéhna, saperti PANGERAN Allah urang dina sagala hal anu urang nyambat ka Anjeunna? Jeung bangsa mana deui anu sakitu agungna, anu miboga aturan-aturan jeung putusan-putusan anu sakitu adilna saperti sakabéh hukum ieu, anu ku abdi diteundeun di hareupeun maranéh dina ieu poé?’ Ulangan 4:5–8.

“Anak-anak Israil kudu nyicingan sakabéh wewengkon anu geus diparentahkeun ku Allah ka maranéhna. Bangsa-bangsa anu nampik ibadah jeung pangabdian ka Allah anu sajati kudu dicabut ti dinya. Tapi éta téh kersaning Allah yén ku panyingkab sipat-Na ngaliwatan Israil, manusa bakal katarik ka Anjeunna. Ka sakuliah dunya uleman Injil kudu dipasihkeun. Ngaliwatan pangajaran ngeunaan ibadah kurban, Kristus kudu diangkat di hareupeun bangsa-bangsa, jeung sakur anu daék neutep ka Anjeunna bakal hirup. Sakur anu, saperti Rahab urang Kanaan jeung Rut urang Moab, malik ti panyembahan brahala kana ibadah ka Allah anu sajati, kudu ngahijikeun dirina jeung umat pilihan-Na. Sabada jumlah Israil nambahan, maranéhna kudu ngalegaan wates-watesna, nepi ka karajaan maranéhna ngawengku sakuliah dunya.”

“Gusti ngahoyongkeun mawa sakumna bangsa ka handapeun pamaréntahan-Na anu pinuh ku welas asih. Anjeunna ngahoyongkeun sangkan bumi pinuh ku kabungahan jeung katengtreman. Anjeunna nyiptakeun manusa pikeun kabagjaan, sarta Anjeunna ngarep pisan rék ngeusian hate manusa ku katengtreman sawarga. Anjeunna ngahoyongkeun sangkan kulawarga-kulawarga di handap ieu jadi lambang kulawarga agung di luhur.

“Tapi Israil henteu ngalaksanakeun maksad Allah. Gusti nyatakeun, ‘Kami geus melak maneh anggur anu mulya, sakabéhna tina bibit anu sajati; kumaha atuh maneh robah jadi tangkal anggur anu ruksak, anggur asing pikeun Kami?’ Yeremia 2:21. ‘Israil téh tangkal anggur anu kosong, manéhna ngahasilkeun buah pikeun dirina sorangan.’ Hosea 10:1. ‘Ayeuna, hé pangeusi Yerusalem jeung urang Yuda, mugia aranjeun nangtoskeun antara Kami jeung kebon anggur Kami. Naon deui anu bisa dipigawe pikeun kebon anggur Kami, anu can ku Kami dipigawe di dinya? Ku naon, nalika Kami ngarepkeun éta ngahasilkeun buah anggur, malah ngahasilkeun buah anggur liar? Jeung ayeuna, hayu; Kami baris nyaritakeun ka maraneh naon anu bakal dipigawe ku Kami ka kebon anggur Kami: pagerna baris Ku Kami cabut, sarta éta bakal didahar béak; témbokna baris Ku Kami rubuhkeun, sarta éta bakal diinjak-injak; jeung éta baris Ku Kami dijadikeun tumpur; moal dipangkas jeung moal dicangkul; tapi di dinya bakal tumuwuh rungkun cucuk jeung cucuk; Kami ogé baris maréntahkeun mega supaya henteu nurunkeun hujan ka dinya. Sabab ... Anjeunna ngarepkeun kaadilan, tapi behold panindasan; kana kabeneran, tapi behold patinggorowok.’ Yesaya 5:3–7.

“Pangeran parantos, ngaliwatan Musa, netelakeun ka umat-Na hasil tina kateusatiaan. Ku nampik ngajaga perjangjian-Na, maranéhna bakal misahkeun dirina sorangan tina kahirupan Allah, sarta berkah-Na moal tiasa turun ka maranéhna. ‘Awas,’ saur Musa, ‘ulah nepi ka maneh poho ka PANGERAN Allah maneh, ku teu ngajaga parentah-parentah-Na, katetepan-katetepan-Na, jeung undang-undang-Na, anu ku sim kuring diparentahkeun ka maneh dina poe ieu: bisi sanggeus maneh geus dahar jeung wareg, sarta geus ngadegkeun imah-imah anu endah tur cicing di jerona; sarta nalika ingon-ingon sapi jeung domba maneh nambahan, jeung pérak katut emas maneh nambahan, jeung sagala nu dipiboga ku maneh nambahan; tuluy haté maneh jadi luhur, sarta maneh poho ka PANGERAN Allah maneh.... Jeung maneh nyebut dina haté maneh, Kakawasaan kuring jeung kakuatan leungeun kuring anu geus meunangkeun kabeungharan ieu keur kuring.... Jeung bakal kajadian, lamun maneh enya-nya poho ka PANGERAN Allah maneh, sarta nuturkeun allah-allah séjén, ngawula ka maranéhna, jeung nyembah ka maranéhna, sim kuring mere kasaksian ngalawan ka maraneh dina poe ieu yén maraneh tangtu bakal binasa. Saperti bangsa-bangsa anu dipupus ku PANGERAN di hareupeun maraneh, kitu maraneh ogé bakal binasa; lantaran maraneh teu daék nurut kana sora PANGERAN Allah maraneh.’ Ulangan 8:11–14, 17, 19, 20.

“Panggeuing éta teu dipaliré ku bangsa Yahudi. Maranéhna poho ka Allah, sarta leungit paningal kana hak istimewa maranéhna anu luhur minangka wawakil-Na. Rupa-rupa berkah anu geus ditarima ku maranéhna teu mawa berkah ka dunya. Sagala kaunggulan maranéhna dipaké pikeun ngamulyakeun dirina sorangan. Maranéhna ngarampas ti Allah palayanan anu dipénta ku Anjeunna ti maranéhna, jeung maranéhna ogé ngarampas ti sasama manusa pituduh agama jeung tuladan anu suci. Saperti pangeusi dunya saméméh caah, maranéhna nurutan sagala pikiran haté maranéhna anu jahat. Ku kituna maranéhna ngajadikeun hal-hal anu suci

katingali saperti kaulinan kosong, bari nyebut, ‘Bait PANGERAN, bait PANGERAN, ieu’ (Yermia 7:4), padahal dina waktu anu sarua maranéhna keur nyalahgambarkeun tabiat Allah, ngahina ngaran-Na, jeung ngotoran tempat suci-Na.”

“Para panggarap kebon anu geus dipaparin tanggung jawab ngurus kebon anggur kagungan Gusti, maranéhna henteu satia kana kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna. Para imam jeung para guru henteu jadi pangajar anu satia pikeun umat. Maranéhna henteu nempatkeun di payuneun umat éta kahadéan jeung rahmat Allah sarta hak-Na kana kanyaah jeung palayanan maranéhna. Para panggarap ieu ngudag kamulyaan pikeun dirina sorangan. Maranéhna hayang ngarebut hasil-hasil kebon anggur éta. Anu jadi ulikan maranéhna nya éta narik perhatian jeung panghormatan ka dirina sorangan.”

“Kasalahan para pamingpin ieu di Israil lain sarua jeung kasalahan jalma dosa biasa. Jalma-jalma ieu nangtung dina kawajiban anu pangsuci tur pangberatna ka Allah. Maranéhna geus ngiket diri pikeun ngajar hiji, ‘Kieu timbalan PANGERAN,’ sarta pikeun mawa kataatan anu pageuh kana kahirupan praktis maranéhna. Gantina ngalakukeun kitu, maranéhna malah ngapalingkeun harti Kitab Suci. Maranéhna numpukeun beban-beurat anu beurat ka jalma-jalma, maksa upacara-upacara anu ngahontal nepi ka unggal léngkah dina kahirupan. Rahayat hirup dina kaayaan teu tengtrem anu terus-terusan, sabab maranéhna teu sanggup nyumponan sarat-sarat anu ditangtukeun ku para rabi. Nalika maranéhna ningali mustahilna ngajaga parentah-parentah jieunan manusa, maranéhna jadi lalawora kana parentah-parentah Allah.

“PANGERAN geus maréntahkeun ka umat-Na yén Anjeunna téh nu bogana kebon anggur, sarta yén sagala milik maranéhna dipasrahkeun ka maranéhna minangka titipan pikeun dipaké pikeun Anjeunna. Tapi para imam jeung guru-guru henteu ngalaksanakeun pagawéan jabatan suci maranéhna saolah-olah maranéhna keur ngurus harta kagungan Allah. Maranéhna sacara sistematis ngarampok ka Anjeunna tina sarana jeung kasempetan anu geus dipercayakeun ka maranéhna pikeun kamajuan padamelan-Na. Kaserakahna jeung kahayangna kana banda nyababkeun maranéhna dipaéhan ku jalma-jalma kapir pisan. Ku kituna, dunya kapir dibéré kasempetan pikeun salah ngartikeun sipat Allah jeung hukum-hukum Karajaan-Na.”

Kalawan hate saurang bapa, Allah nyangga umat-Na. Anjeunna ngolo-ngolo maranéhna ku rahmat anu dipaparin jeung rahmat anu ditarik deui. Kalawan sabar Anjeunna nempatkeun dosa-dosa maranéhna di hareupeun maranéhna, sarta dina kasabaran ngadagoan pangakuan ti maranéhna. Nabi-nabi jeung para utusan dikintunkeun pikeun ngadesek hak Allah ka para patani kebon anggur; tapi gantina ditarima kalayan hadé, maranéhna diperlakukeun minangka musuh. Para patani kebon anggur nganiaya jeung maéhan maranéhna. Allah ngutus deui utusan-utusan anu séjén, tapi maranéhna narima perlakuan anu sarua jeung nu kahiji, ngan para patani kebon anggur némbongkeun kabencian anu leuwih pageuh deui.

“Salaku upaya pamungkas, Allah ngutus Putra-Na, saur-Na, ‘Maranéhna bakal ngahormat ka Putra Kami.’ Tapi ku sabab maranéhna geus terus nolak nepi ka jadi dengki jeung pinuh ku kakeuheul, maranéhna silih omong di antara sorangan, ‘Ieu ahli warisna; hayu urang maéhan Anjeunna, sarta urang rebut warisan-Na.’ Ku kituna urang bakal ditinggalkeun pikeun ngarasakeun kebon anggur éta, sarta ngalakukeun sakahayang urang kana buahna.

“Para pamingpin urang Yahudi henteu nyaah ka Allah; ku sabab éta maranéhna megatkeun dirina tina Mantenna, sarta nampik sagala pangjurung-Na pikeun hiji padaméan anu adil. Kristus, anu Kinasih ku Allah, sumping pikeun netepkeun hak-hak Nu Boga kebon anggur; tapi para patani éta nganggap hina ka Anjeunna kalayan jelas, bari nyebut, Urang moal ngantep ieu jalmi maréntah ka urang. Maranéhna sirik kana kaéndahan tabiat Kristus. Cara Anjeunna ngajar jauh ngaleuwihan maranéhna, sarta maranéhna sieun kana hasil kasuksésan-Na. Anjeunna ngélingan maranéhna kalayan tegas, muka topéng kamunapikan maranéhna, sarta némbongkeun ka maranéhna hasil anu pasti tina jalan kalakuan maranéhna. Ieu ngagerakkeun maranéhna nepi ka jadi guligah kawas nu gélo. Maranéhna karasa nyeri ku tegoran-tegoran anu teu sanggup dipupus ku maranéhna. Maranéhna ngéwa kana ukuran luhur kabeneran anu terus-terusan ditepikeun ku Kristus. Maranéhna ningali yén pangajaran-Na nempatkeun maranéhna dina kaayaan anu nyababkeun kasarakan maranéhna kabuka tanpa panutup, sarta maranéhna mutuskeun pikeun maéhan Anjeunna. Maranéhna ngéwa kana conto-Na dina kajujuran jeung kasalehan sarta kana karohanian anu luhung anu katémbong dina sagala anu dipigawé-Na. Sakuliah hirup-Na mangrupa hiji pangwawadian kana kasarakan maranéhna, sarta nalika ujian anu pamungkas datang, ujian anu ngandung harti ta’at nepi ka hirup langgeng atawa durhaka nepi ka pati langgeng, maranéhna nampik Anu Mahasuci ti Israil. Nalika maranéhna dipénta milih antara Kristus jeung Barabas, maranéhna ngagorowok, ‘Leupaskeun Barabas ka kami!’ Lukas 23:18. Jeung nalika Pilatus nanya, ‘Ku kituna, naon anu kudu ku kuring dipigawé ka Yesus?’ maranéhna ngagorowok kalayan garang, ‘Sing disalibkeun Anjeunna.’ Mateus 27:22. ‘Naha Raja maranéh kudu ku kuring disalibkeun?’ tanya Pilatus, sarta ti para imam jeung para pamingpin datang jawaban, ‘Kami teu boga raja iwal ti Kaisar.’ Yohanes 19:15. Nalika Pilatus ngumbah leungeunna, bari nyebut, ‘Kami henteu salah dina getih ieu Jalma anu adil,’ para imam ngahiji jeung balaréa anu bodo dina ngucapkeun kalayan pinuh ku kahaneutan, ‘Getih-Na tanggung ku kami jeung ku anak-anak kami.’ Mateus 27:24, 25.

Ku sabab kitu para pamingpin Yahudi nyieun pilihan maranéhna. Kaputusan maranéhna kacatet dina kitab anu ku Yohanes ditempo aya dina panangan Anjeunna anu linggih dina tahta, nyaéta kitab anu teu aya saurang ogé bisa muka. Dina sagala kakejeman dendamna, kaputusan ieu bakal nembongan di hareupeun maranéhna dina poé nalika kitab ieu dibuka segelna ku Singa ti kaom Yuda.

“Bangsa Yahudi ngagem pageuh gagasan yén maranéhna téh anak emas sawarga, sarta yén maranéhna salawasna baris diagungkeun minangka garéja Allah. Maranéhna ngadawuh yén maranéhna téh anak-anak Ibrahim, sarta dasar kamakmuran maranéhna katingalina kacida pageuhna nepi ka maranéhna nantang bumi jeung sawarga pikeun ngaleungitkeun maranéhna tina hak-hakna. Tapi ku kahirupan anu teu satia maranéhna keur nyiapkeun dirina pikeun panghukuman ti sawarga jeung pikeun papisah ti Allah.

Dina misil kebon anggur, sanggeus Kristus ngagambarkeun ka payuneun para imam kalakuan kajahatan maranéhna anu pangpuncakna, Anjeunna nanyakeun ka maranéhna, “Ku sabab kitu, lamun Gusti anu boga kebon anggur téh sumping, naon anu bakal dipidamel-Na ka para panggarap éta?” Para imam geus nuturkeun carita éta kalayan minat anu jero, sarta tanpa mertimbangkeun patalina éta perkara jeung diri maranéhna sorangan, maranéhna babarengan

jeung jalma réa ngawaler, “Anjeunna bakal ngabinasakeun jalma-jalma jahat éta kalayan sengsara pisan, sarta bakal nyéwakeun kebon anggur-Na ka panggarap-panggarap séjén, anu bakal maparin ka Anjeunna buahna dina mangsana.”

“Tanpa disadari maranéhna geus ngucapkeun hukuman karuksakan pikeun dirina sorangan. Yesus nengetan maranéhna, jeung dina paningal-Na anu nembus jero, maranéhna nyaho yén Anjeunna maca rusiah haténa. Kaalahian-Na ngagenclang ka hareupeun maranéhna kalawan kakawasaan anu teu bisa disalahhartikeun. Dina para panggarap kebon anggur éta maranéhna ningali gambaran dirina sorangan, tuluy kalawan teu dihaja maranéhna ngajerit, ‘Mugi Allah nyegah!’”

Kalawan khidmat tur pinuh ku rasa hanjakal Kristus naros, “Naha maraneh tacan kungsi maca dina Kitab Suci, ‘Batu anu dipiceun ku para tukang ngawangun, eta pisan geus jadi batu poko juru; ieu teh pagawéan Pangeran, sarta matak heran dina panon urang’? Ku sabab eta Kami nyebut ka maraneh, Karajaan Allah bakal dicokot ti maraneh, tuluy dipasrahkeun ka hiji bangsa anu ngahasilkeun buahna. Jeung saha bae anu ragrag kana batu ieu bakal remuk; ari ka saha bae batu ieu nimpah, anjeunna bakal digerus nepi ka jadi bubuk.”

“Kristus tangtu bakal nyingkahan karuksakan bangsa Yahudi saupama jalma-jalma narima ka Anjeunna. Tapi sirik jeung timburu ngajadikeun maranéhna teu bisa diluluhkeun. Maranéhna mutuskeun yén maranéhna moal narima Yesus urang Nasaret minangka Al Masih. Maranéhna nolak Caang dunya, sarta ti harita kahirupan maranéhna dikurilingan ku poék, poékna saperti poék tengah peuting. Karuksakan anu geus dinubuatkeun tumiba ka bangsa Yahudi. Hawa nafsu maranéhna sorangan anu galak, anu teu kakawasa, ngabalukarkeun karuksakan maranéhna. Dina amarahna anu buta maranéhna silih musnahkeun. Kacirina maranéhna anu barontak tur teuas beuheung mawa ka maranéhna murka ti para panguasa Romawi anu nalukkeun maranéhna. Yerusalem diruksak, Bait Allah dijieun puing, sarta tempatna dibajak kawas kebon. Barudak Yuda binasa ku rupa-rupa pati anu pangpikahoréamna. Jutaan jelema dijual pikeun dijadikeun budak di nagri-nagri kapir.”

Salaku hiji bangsa, urang Yahudi geus gagal ngalaksanakeun tujuan Allah, sarta kebon anggur éta dicabut ti maranéhna. Hak-hak istimewa anu geus ku maranéhna disalahgunakeun, jeung pagawéan anu geus ku maranéhna dipopohokeun, dipasrahkeun ka nu séjén.

“Pasemon ngeunaan kebon anggur éta henteu ngan ukur manglaku ka bangsa Yahudi wungkul. Éta ngandung pangajaran pikeun urang. Garéja dina ieu generasi geus dipaparin ku Allah hak-hak istimewa jeung berkah anu agung, sarta Mantenna ngarepkeun hasil anu satimpal.”
Christ’s Object Lessons. 284–296.

Kitab Yoél ngaidentifikasi sajarah hujan panungtung dina ahir dunya. Hujan panungtung téh mangrupa amanat pangeling-eling pamungkas ti Allah, nyaéta amanat malaikat katilu dina Wahyu opat welas. Sanajan hujan panungtung ngalambangkeun amanat malaikat katilu, éta ogé ngalambangkeun prosés komunikasi antara Keallahan jeung kamanusaan, sakumaha disimbolkeun ku minyak emas dina kitab Zakharia, hujan mimiti jeung hujan panungtung, seuneu tina altar, jeung gambaran-gambaran séjénna. Hujan panungtung lain ngan saukur hiji amanat, jeung lain ngan saukur prosés komunikasi antara Allah jeung manusa, tapi éta ogé hiji-hijina “métodologi”

ulikan Alkitab anu geus disucikeun, anu dipiara dina Firman Allah. Metodologi éta nyaéta “garis demi garis” dina kitab Yesaya, anu kapanggih dina pasal dua puluh dalapan.

Dina awal Israil baheula, kitu deui Israil modéren, Allah, “nu ngurus kebon anggur,” mawa Israil “ti padang gurun.” Boh panawanan salila opat ratus tilu puluh taun di Mesir, boh panawanan mangsa Jaman Poék ti 538 nepi ka 1798, Israil dicandak kaluar tina “padang gurun,” sabab “padang gurun” téh lambang perbudakan jeung panawanan. Boh Israil baheula anu harfiah, boh Israil modéren anu rohani, Allah ngabébaskeun maranéhna tina panawanan padang gurun sarta “ngadegkeun” maranéhna “jadi kagungan pilihan-Na sorangan, kebon anggur PANGERAN,” anu disaur pikeun jadi imam jeung pangeran, anu “dipasrahkeun” kana kaistiméwaan pikeun ngawakilan “pirman-pirman Allah.” “Pirman-pirman” pikeun Israil baheula nyaéta Hukum Toret, jeung pikeun Israil modéren nyaéta boh Hukum Toret boh nubuat-nubuat.

“Allah parantos nyaur garéja-Na dina mangsa ieu, sakumaha Mantenna nyaur Israél baheula, supaya nangtung minangka caang di bumi. Ku péso pamisah bebeneran anu kuat, ku talatah malaikat kahiji, kadua, jeung katilu, Mantenna parantos misahkeun maranéhna ti garéja-garéja jeung ti dunya pikeun ngadeukeutkeun maranéhna ka Mantenna dina kasucian anu husus. Mantenna parantos ngajadikeun maranéhna salaku pangreksa hukum-Na sarta parantos maparin ka maranéhna bebeneran-bebeneran agung tina nubuat pikeun jaman ieu. Saperti dawuhan suci anu dipercayakeun ka Israél baheula, ieu téh amanat suci anu kudu ditepikeun ka dunya. Tilu malaikat dina Wahyu 14 ngagambarkeun umat anu narima caang tina talatah Allah sarta maju minangka utusan-utusan-Na pikeun ngagedurkeun panggeuing ka sakuliah bumi.” Testimonies, jilid 5, 455.

Israél modéren geus ditangtukeun pikeun ngawartakeun sora tarik malaikat katilu dina kakawasaan hujan ahir, bari nembongkeun tabiat Kristus dina pangalaman pribadina dina kakawasaan Roh Suci. Sora tarik malaikat katilu kacumponan dina mangsa curahan hujan ahir, dina hiji waktu nalika hiji pesen hujan ahir palsu ngeunaan karapihan jeung kaamanan keur dipromosikeun ku hiji golongan jalma anu mabok ku anggur Babul. Maranéhna ieu téh jalma-jalma mabokna Éfraim nurutkeun Yesaya jeung para paminum anggur nurutkeun Yoel anu anggur anyar geus dipotong tina sungut maranéhna. Jalma-jalma anu narima pesen hujan ahir anu sajati digambarkeun ku Daniel, Misael, Hananya, jeung Azarya anu nolak kadaharan Babul demi kadaharan sawarga. Maranéhna ieu téh saratus opat puluh opat rébu anu nyanyikeun pupujian Musa jeung Anak Domba, tapi ogé pupujian kebon anggur, sabab misil kebon anggur kacumponan dina sajarah Musa dina awal hubungan perjangjian Israél baheula, sarta kacumponan deui dina ahir hubungan perjangjian Israél baheula dina sajarah Anak Domba.

Lagu ngeunaan kebon anggur dipungkas ku hiji umat tina perjangjian baheula anu diliwatan nalika hiji umat tina perjangjian anyar keur dipanganténkeun ka Gusti. Gusti ngalangkung ka sisi jalma-jalma anu paéh dina pangumbaraan opat puluh taun di padang gurun sarta ngadamel perjangjian jeung Yosua dina waktos anu sarua pisan nalika Anjeunna keur megatkeun hubungan nikah jeung jalma-jalma anu bakal paéh. Gusti keur megatkeun hubungan nikah jeung Israil baheula dina waktos anu sarua pisan nalika Anjeunna keur ngawinankeun garéja Kristen. Alfa, atawa sajarah mimiti, dilambangkeun ku Musa, jeung omega dilambangkeun ku Anak Domba.

Sajarah anu dilambangkeun ku duanana téh nya éta sajarah tina misil kebon anggur; ku kituna, lagu kebon anggur ti Yesaya téh nyaéta lagu Musa jeung Anak Domba ti Yohanes Sang Wahyu.

Urang baris neraskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.

“Ieu lain kekecapan Sister White, tapi kekecapan Gusti, sarta utusan-Na geus maparinkeun éta ka abdi pikeun disampeurkeun ka maraneh. Allah nyaur ka maraneh sangkan ulah deui digawé kalawan tujuan anu papasangan jeung Anjeunna. Loba piwuruk dipasihkeun ngeunaan jalma-jalma anu ngaku Kristen padahal maranéhna nembongkeun sipat-sipat Iblis, ngalawan dina sumanget, dina kecap, jeung dina lampah kana kamajuan bebeneran, sarta saéstuna keur nuturkeun jalan anu ku Iblis dipingpin ka dinya. Dina teuasna hate maranéhna, maranéhna geus nyekel kakawasaan anu saréréa henteu pantes dipiboga ku maranéhna, jeung anu teu kuduna dipaké ku maranéhna. Dawuh Guru Agung, ‘Kami baris ngabalikkeun, ngabalikkeun, ngabalikkeun.’ Jalma-jalma nyebut di Battle Creek, ‘Bait PANGERAN, bait PANGERAN, nyaéta kami,’ tapi maranéhna ngagunakeun seuneu biasa. Hate maranéhna henteu diluluhkeun jeung ditundukkeun ku kurnia Allah.” Manuscript Releases, volume 13, 222.

“Kasabaran Allah miboga tujuanana, tapi maranéh keur ngagagalkeun éta. Mantenna ngantepkeun hiji kaayaan lumangsung, anu sabenerna ku maranéh dipiharep engké kénéh bakal dicegah, tapi harita mah geus kasép teuing. Allah maréntahkeun Élia supaya ngurapan Hazael nu kejem jeung pinuh ku tipu daya jadi raja atas Siria, sangkan manéhna jadi pecut pikeun Israél nu nyembah brahala. Saha nu nyaho naha Allah moal masrahkeun maranéh kana tipu daya anu ku maranéh dipikanyaah? Saha nu nyaho naha para pang warta anu satia, teges, jeung sajati téh lain jadi anu pamungkas nu bakal nawarkeun Injil karapihan ka garéja-garéja urang anu henteu ngahaturkeun sukur? Bisa waé yén para pangancur geus keur dilatih dina panangan Iblis sarta ngan ngadagoan angkatna sababaraha deui nu mawa panji-panji pikeun ngagentos tempat maranéhna, tuluy ku sora nabi palsu maranéhna sasauran, ‘Damai, damai,’ padahal Gusti teu ngandika damai. Kuring jarang ceurik, tapi ayeuna kuring ngarasa panon kuring kabur ku cimata; cimata éta murag kana kertas kuring bari kuring nulis. Bisa waé yén moal lila deui sagala nubuat di antara urang bakal lekasan, sarta sora anu geus ngagerakkeun rahayat moal deui ngaganggu sare daging maranéhna.”

“Lamun Allah ngalaksanakeun pagawean-Na anu ahéng di bumi, nalika leungeun-leungeun anu suci geus teu mawa deui Peti Perjangjian, cilaka bakal nimpa ka umat. Aduh, upama anjeun terang, enya anjeun sorangan, dina poe anjeun ieu, hal-hal anu kagolong kana katengtreman anjeun! Aduh, mugia umat urang, saperti Ninewe baheula, tobat kalayan sakabéh kakuatanana jeung percaya kalayan sakabéh haténa, supaya Allah ngabalikeun amarah-Na anu hebat ti maranéhna.” Testimonies, jilid 5, 77.

“Lamun maranjatkeun kateugetan hate, sarta ku sabab sombong jeung ngarasa bener ku diri sorangan henteu ngaku kasalahan-kasalahan anjeun, anjeun bakal ditinggalkeun dina kaayaan tunduk kana panggodaan-panggodaan Iblis. Lamun, nalika Gusti nembongkeun kasalahan-kasalahan anjeun, anjeun henteu tobat atawa ngalakukeun pangakuan, pangersa-Na bakal mawa anjeun ngaliwatan taneuh nu sarua deui jeung deui. Anjeun bakal ditinggalkeun nyieun kasalahan-kasalahan nu sipatna sarupa, anjeun bakal terus kurang hikmah, sarta bakal nyebut dosa téh kabeneran, jeung kabeneran téh dosa. Lobana tipu daya anu bakal marak dina

poé-poé panungtungan ieu bakal ngurilingan anjeun, sarta anjeun bakal ganti pamingpin, jeung moal nyaho yén anjeun geus ngalakukeun kitu.” Review and Herald, December 16, 1890.